

FELGROENE UITGESTREKTE LANDSCHAPPEN met verlaten trucks en houten, vervallen huizen. Paarden en koeien grazen in het gras. In een voorbijrijdende auto zitten twee jongens, de een heeft zijn schoenen uitgedaan en zijn voeten op het dashboard gelegd. De kentekenplaten van andere auto's lezen Tennessee, Arkansas, Texas, Louisiana en Oklahoma. Ik zit in de Greyhound op weg naar Memphis, Tennessee. Voor mijn vertrek uit Nederland vroegen mensen wat ik daar in godsnaam ging doen. Zelf weet ik het ook niet zo goed. Deels is het arrogantie: iets doen tegen de stroom in, afwijken van het typische toeristenpad en me niet laten leiden door de *Lonely Planet*. Op zoek naar inspiratie en nieuwe ervaringen. En deels is het vluchtgedrag: ik heb een zwaar jaar achter de rug op school, en mijn laatste film heeft me emotioneel uitgeput. Ik wil zo ver mogelijk weg van iedereen en alles wat ik ken.

Weg van alles wat me tegenhoudt - gewenning, eenzaamheid, een gebroken hart. Stiekem vergelijk ik mezelf graag met mijn favoriete filmmakers Wim Wenders en Werner Herzog, die door hun vervreemding prachtige poëtische films weten te maken. Nuchtere Duitsers die zich hebben laten betoveren door de uitgestrekte landschappen van Amerika. Bij Wenders roept het een poëtisch existentialisme op, een verlangen om te dwalen, om enkel nog te leven in je eigen gedachten. In *Paris, Texas* wordt een vader die zijn familie heeft verlaten teruggevonden midden in de woestijn. Hij zegt niets meer, en bij terugkeer is alles vreemd en wordt hij overvallen door een gevoel van een onoverbrugbare afstand tussen zichzelf en de rest van de wereld.

Ik moet weg van mezelf en van wat ik ken, mezelf heruitvinden. Grote woorden, grote verlangens. Als ik in een bewegend voertuig zit kan ik onmogelijk wakker blijven, en de hele weg verkeer ik in een half wakende staat, ik sta met één voet in het nu, en met de andere in mijn dromen en herinneringen.

Bij het busstation word ik opgehaald door James, de man bij wie ik ga logeren via Couchsurfing, een website waarop mensen hun bank of logeerbed aanbieden aan reizigers. James is kalend, heeft kleine dreadlocks die er meer uitzien als het resultaat van jaren zijn haar niet kammen, dan als een bewuste

modekeuze. Zijn behaarde, bleke dunne enkels steken onder zijn driekwartbroek uit en op zijn groene t-shirt staat een wietplant. Als hij zijn auto start springt de radio op een reggae-zender, zijn hond begint in mijn nek te hijgen vanaf de achterbank. Bij hem thuis aangekomen ga ik meteen slapen, moe van de jetlag.

Ik slaap in een kamer zonder deur. 's Nachts word ik meerdere malen wakker van de hond die me in mijn gezicht likt. En dan van mijn telefoon die een sms-signaal geeft. Het is mijn docent, die vraagt waarom ik mijn eindejaarsfilm niet wil laten vertonen, 'het is toch een mooi werk?' Ik stuur haar een berichtje dat het oké is als hij toch wordt vertoond en stop de telefoon weg. Ik wil niet meer herinnerd worden aan die mislukking, waarvan ik juist ben weggegaan.

James slaapt nog, maar door het huis galmt reggaemuziek, zodat het 'in zijn geest kan doordringen'. Om te douchen moet ik door zijn kamer lopen, waar hij ligt te slapen boven op de dekens met al zijn kleren nog aan. De badkamerdeur gaat niet op slot en de badkuip zit vol met schimmel. Ik zoek tussen de lege flesjes naar shampoo, en kan uit één nog een klein beetje hennepshampoo knippen.

James is vierenveertig, webdesigner en een overtuigd holist. Internet gebruikt hij als wapen tegen 'Het Systeem'. Niemand online weet zijn leeftijd of wie hij in werkelijkheid is. Webpagina's bezoekt hij door eerst door duizenden *proxies* heen te gaan, zo-

dat 'zij' nooit weten welke pagina's hij bekijkt. 'Zij' zijn het Kapitalisme en Het Systeem, waarop hij voortdurend afgeeft. Zinnen spreekt hij uit als een lijfspreuk: *'Pri-va-cy equals a-no-ni-mi-ty.'* Hij beweert *'two degrees'* verwijderd te zijn van 'Julian' (Assange, de oprichter van Wikileaks). Daarmee bedoelt hij het aantal personen tussen jezelf en iemand anders. Als mijn moeder de koningin van Engeland kent, dan ben ik maar twee graden van de koningin verwijderd. *'We had some emails,'* zegt hij. Van Obama is hij maar drie graden verwijderd, ietsje verder dus dan van Julian. Ik reken uit hoe ver ik in het systeem van James verwijderd ben van Obama en kom vervolgens uit op hetzelfde getal.

'Do you have Facebook in Holland?' vraagt Chrissy. Chrissy is de scharrel van James. Ze is blond en tien jaar ouder dan ik. Haar iPhone is roze. Ze heeft een seizoenpas voor Graceland, het huis van Elvis, waar hij is overleden. Ze denkt dat Elvis nog leeft, en zo niet, dan leeft in ieder geval zijn *spirit*. Ze was net zo oud als ik nu toen ze haar eerste kind kreeg. Inmiddels heeft ze er twee. Haar man, zegt ze, heeft vijftigduizend dollar uitgegeven aan zijn echtscheidingsadvocaat. Dankzij dat geld heeft hij de voogdij over haar kinderen gekregen. Zij woont weer thuis, bij haar ouders. De meeste dagen brengt ze joints rokend door op de veranda van James.

Ik ben vandaag vijfentwintig geworden, maar niemand weet het. We zitten in de achtertuin. Het

hout van de hekken rondom is verrot, onze campingstoelen vallen uit elkaar. In het gat in de grond voor het vuur liggen zwartgeblakerde bierblikjes. De hond rent door de tuin en plast op afgebroken skateboards.

Chrissy rookt Virginia Slims, '*vagina cigarettes*', zoals James ze noemt, en kijkt steeds nerveus op haar telefoon. Vandaag hoort ze of ze in aanmerking komt voor voedselbonnen. Als een opgewonden puber ratelt ze maar door; het geheugen van haar telefoon is vol, en ze heeft nu alle berichtjes tussen haar en James gewist, maar weet niet hoe ze de foto's eraf moet krijgen. De berichtjes van haar ex-man wil ze niet wissen voor het geval er weer een rechtszaak komt. En ja, ze weet waarom ze zich misselijk voelt... ze heeft op haar lege maag een vitaminepil genomen, niet goed toch, en ken je de Urban Outfitters, ze zou daar nooit iets kopen, alleen in de uitverkoop, maar vanochtend heeft ze er '*panties*' gekocht voor maar '*one dollar fifty*'.

Ze heeft haar nagels zwart gelakt. '*Look at my nail polish! It looks like a Hitler-mustache!*' En is Engels anders dan Nederlands, wil ze weten. O haha sorry, dom blond vraagje. Ze kijkt me een paar seconden aan met een lege blik. En dan: '*I'm hungry... did you eat?*' En net zo snel zijn haar gedachten weer ergens anders, totaal vergeten dat ze wat heeft gevraagd.

'*Fuck Kanye,*' zegt James. '*I only listen to righteous and conscious music!*' We hebben het over het mu-

ziekfestival Bonnaroo, waar Chrissy en James samen heen zijn gegaan en bij het verkeerde podium zijn gaan staan. Voordat ze het wisten zaten ze vast tussen de Kanye West-fans, en moesten het hele concert hun oren pijnigen met zijn muziek.

Vandaag is *'Day of Novelty'* volgens de kalender die bij James in de keuken hangt. Deze kalender brengt hem in contact met de kosmos. Het is een van de vele alternatieve kalenders, bedacht door aanhangers van new age, een mix van nattevingerwerk en de kalenders van de Maya's en Inca's. Want als het oud is, moet het waar zijn. 'Onze' kalender, zegt James, is gebaseerd op het kapitalistische systeem en maakt ons lichaam en onze geest ziek, zijn 'leer' verkondigend met een indringende en alwetende blik.

Ik luister, knik niet eens ja, blijf voor me uit kijken en doe alsof ik het tot me laat doordringen. James predikt verder vanuit zijn hangmat: *'Our world is on the edge of disaster. Only five companies exist; Kraft, Axon, and...'*

Mijn gedachten dwalen af. Als ik een slok van mijn koffie met melk neem begint hij over de groeihormonen die koeien krijgen, dat daardoor pus uit hun tepels komt, dat weer belandt in de melk die ik nu aan het drinken ben. Hij weet ook waarom mijn vader in Syrië werkt: om de Syrische dinar bij de Federale Reserve van Amerika onder te brengen. Syrië en Libië waren volgens hem, voor de invasie van Amerika, *'secular nations, where all religions*

could live free!' Spottend vraagt hij me waarom ik in godsnaam naar 'zo'n conservatief gat' als Oklahoma City ga, mijn eindbestemming.

Zijn huid is grauw, hij is ongeschoren en zijn mini-dreadlocks hangen als drolletjes onder de kale plek op zijn hoofd. Zweetdruppeltjes glinsteren op zijn voorhoofd. Hij doet me denken aan Monie, de goeroe van een 'eenheidsbewustzijncentrum', de hoofdpersoon in mijn documentaire van het afgelopen jaar. Monie is een vrouw, maar James heeft net zo'n bleek gelaat als zij, rookt ook shag en heeft een horde volgelingen om zich heen, die heilig geloven dat hij het Antwoord op alle vragen heeft. Alleen als je zijn leer volgt, zal je het Geluk vinden, in een sfeer van sigaretten, bier, joints en mijmerende reggae.

James houdt hof op zijn vergane veranda. Zijn vrienden om hem heen, als trouwe onderdanen. Hij staat buiten Het Systeem, zegt hij. En toen hij mijn Couchsurfing-profiel las, wist hij meteen dat ik een goed mens was: de engelen op zijn schouder vertelden hem dat. Maar natuurlijk zijn dat niet *'angels made of flesh! You'd think I'm crazy!'*

Chrissy is een van zijn trouwste discipelen. Ze zitten met hun hoofd dicht tegen elkaar, James als de meester die haar onbestemde leven richting geeft. Hij zegt haar dat ze moet 'produceren', niet een slaaf moet zijn van 'Het Systeem'. Waarom werkt ze niet aan haar kunst? *'Yeah man, it's good, you gotta find what you love and go with it. Like... sell it in galleries and stuff. Don't be a slave!'*

Chrissy laat zich compleet inpalmen door de *hippie speak* van James. Ze fronst, denkt diep na, inhaalt stevig. Ze knikt heftig mee met James. *'Yeah, yeah... I'll open a gallery, in my parent's garage. I'll have my studio there.'* Ze droomt weg. *'Yeah...'*

De volgende dag gaan Chrissy en ik naar Graceland. Ze komt aanrijden in haar auto volgepropt met dozen. Ze stapt uit en begint ze uit te laden. Dozen vol met troep: kaarsen, fotolijstjes, porseleinen beertjes. Ze vindt het zonde om weg te gooien, maar James wil het niet, en gaat door het lint. *'Don't come here with that shit. I want to be able to pack up and leave in ninety minutes.'*

Terwijl Chrissy haar haar föhnt met een mini-ventilator in de woonkamer, vertelt ze me over het ingenieuze businessplan dat ze vannacht heeft bedacht. Op het Bonnaroo-festival had ze namelijk dezelfde ventilator mee en *'people were drooling all over it'*. Ze spuit me nat met het ventilatortje: *'It squirts water too!'* Ze gaat ze massaal inkopen en hoopt dat ze op tijd zullen arriveren, zodat ze nog kan profiteren van het zomerseizoen.

Chrissy en ik stappen in haar auto. Ze is geen goede chauffeur maar heeft nog nooit een ongeluk gehad, zegt ze. In de auto slingeren vertrapte kinderboeken rond en bij de versnellingspook staat een mok vol met de vagina-sigaretten. Onderweg naar Graceland komen we door de getto's van Memphis. De huizen langs de weg zijn bouwvallig, omheind

door hekken die scheef in de grond staan. Ooit stonden ze daar als voorbeeld van de American Dream; keurige gazons, blije kinderen die op hun driewielers vrij kunnen rondfietsen, de postbode die je aardig begroet. Maar de droom is inmiddels een illusie, in ieder geval hier. Het zijn alleen zwarte mensen die langs de eindeloze brede autowegen lopen. Een vrouw duwt haar kindje voort in een krakkemikkig kinderwagentje, slechts hier en daar een blank persoon. We rijden langs gigantische parkeerplaatsen vol met tweedehandsauto's en grote banners met *'No ifs, no ands, no buts... We buy your cars for cash!'*

Graceland bestaat uit niet van elkaar te onderscheiden toeristenwinkels. Ik ben teleurgesteld dat er niet één Elvis-imitator te bekennen is. Chrissy vraagt mij haar ervan te overtuigen de dertig dollar glitter Elvis-slippers niet te kopen. Ik doe wat ze zegt en antwoord droog: *'Don't buy them.'* Oké, kirt zij enthousiast.

We blijven bij de ingang staan en bekijken het huis uit de verte. Bussen vol trouwe volgelingen van de Koning worden naar boven gereden, en draaien daar om het huis heen alsof ze een bezoek brengen aan het heilige Mekka.

De bewaker komt ons gezelschap houden. We bespreken het feit dat Elvis nog leeft, misschien. Dat er ooit een bewaker een bewegende vlek zag op de beveiligingscamera's. Dat op een dag zijn bed onopgemaakt is aangetroffen.

Chrissy staat de bewaker met open mond aan te gapen. Ik probeer mijn cynisme te verbergen en geen buitenstaander te lijken, maar ik kom niet verder dan een half geïnteresseerde glimlach. De bewaker erkent mijn bestaan trouwens niet eens, geleid door het flirterige gedrag van Chrissy. Naast haar, met haar roze slippers en glimmende lipgloss, moet ik waarschijnlijk een vreemde en onaantrekkelijke verschijning zijn, met mijn vertrapte sneakers en een oud t-shirt van een biermerk.

Dan valt het gesprek stil en ineens besta ik weer. De bewaker vraagt waar ik vandaan kom. Ik zeg dat ik Nederlands ben, maar in België woon. Zijn gezicht wordt serieus: *'So Belgium... Are the stories true?'* Als ik vraag welke verhalen, zegt hij: *'Is it being islamized and muslimized as seriously as I hear? Is the Islam taking over?... Next time you'll come here you'll be wearing a burqa.'* Ik zeg dat ik niet weet waar hij het over heeft, dat er moslims zijn in Europa, net als in de vs. 'Niets mis mee, toch?' Stilte.

We nemen afscheid van elkaar, hij wil Chrissy's Facebook. Die van mij hoeft hij niet.

We rijden terug, en ik ga naar de Irish pub om Korea-België te kijken. De pub zit vol studentikoze jongens en meisjes. Een jongen draagt een helm met de Amerikaanse vlag. Achter me voert een stel meisjes een gesprek, bitchy klinkt het: *'I'll do what I want, I do what I do.'*

Op de trap zijn twee serveersters een ruzie aan het uitpraten. ‘*When you yell at me like that you’re not helping.*’

Ik drink alleen bruiswater, en als ik vraag om de rekening zegt de dikke jongen die bedient: ‘Doe niet zo gek, het is toch maar water.’ Als ik hem zeg dat ik me schuldig voel, dat ik hier twee uur heb gezeten en nu niks betaal, zegt hij: ‘Kijk om je heen... *it’s not like you’re taking up any tables.*’

Hij stelt zichzelf voor, Dave, en vraagt naar de verschillen tussen België en Amerika. Mensen zijn hier veel opener en aardiger, zeg ik. ‘Mensen in Nederland en België zijn ook aardig, maar gesloten.’

‘Ja, maar jij bent toch ook aardig.’

Ik grap dat ik dit gesprek niet had gevoerd als ik hem tegengekomen was in Nederland.

Als ik wegloop, roept hij me na: ‘*Bye Sophie!*’ en zwaai ik heftig terug.

Chrissy ziet ook een verschil tussen Amerika en Europa: in Duitsland was ze in een bar waar mensen losgingen op oude Amerikaanse popmuziek. Iedereen schreeuwde mee met het nummer ‘Lollipop’ en ze vond het vreemd. Europeanen zien er *sophisticated* uit, zegt ze, en Amerikanen... ‘*Incestuous*’. Haar woorden, niet die van mij.

Op de laatste avond in Memphis zit ik met mijn blote voeten op de veranda van Jordan, een vriendin van James, twintig jaar jonger dan hij. We zijn, zoals James dat zegt, ‘*kicking it*’. Chrissy is er ook.

Jordan is gebruind en haar korte broek en hemdje zitten strak om haar lichaam. Als ze lacht heeft ze kuiltjes in haar wangen. Ik vind haar bloedmooi, maar in haar schuilt een zekere hopeloosheid.

Jordan is een paar maanden geleden in de steek gelaten door haar vriend, die naar Hawaï is vertrokken. Hij heeft Lio, hun zoontje, bij haar achtergelaten. Ze probeert hem iets te laten eten en geeft hem een witte boterham met ham. Hij brult 'nee' en laat het brood op de grond vallen. Verslagen zakt Jordan terug in de campingstoel.

James drukt me de hele tijd op het hart dat dit is '*how we do, how we live*'. Deze manier van leven is *het* leven: op elkaars veranda chillen, bier drinken, blowen, voor de kinderen-zonder-vaders zorgen. James grijpt Lio hard bij de arm als hij stout is. Een vervangende vader.

'*Wear a rubber!*' adviseert hij me steeds. Hij is zelf ook vader en heeft uit zijn vorige huwelijk een zoon van dertien, die de helft van de week bij hem is. In een dronken bui biecht hij op dat hij onder de plak zit bij zijn zoon, het voelt alsof hij in zijn vrijheid is beknot. Als biologische vader gedraagt James zich als een potentaat: '*You see how different life is when he's around?*' Zijn hippie- en alles-kan-gedrag verdwijnt zodra zijn zoon er is. Dan regeert hij met ijzeren vuist; commandeert de jongen gezonder te eten, vroeg te gaan slapen, niet meer tv te kijken, niet te zeuren. Angstig zegt de jongen constant: '*Yes, sir, yes, father.*'

Binnen bij Jordan, verwijderd van de groep, zit Stanley, net verhuisd uit *the hood*. Hij is bij zijn moeder gaan wonen omdat zij niet meer voor zichzelf kan zorgen. Stanley is vaak bij Jordan, zoekt haar gezelschap, en volgens James wil hij meer van haar.

James is dronken en stoned en zegt tegen Jordan: *'You need to get this man out of your house or I will do it for you. Je vertrouwt elke vreemdeling. Lio needs to go to sleep and he needs to understand boundaries.'* Jordan reageert kermend, ze is zesentwintig en kan niet tegen James op, die ze duidelijk ziet als haar mentor. *'It's no big deal!'* zegt ze.

James blijft lang binnen, is Stanley aan het intimideren, vermoedelijk. Als hij eindelijk naar buiten komt zeg hij boos: *'You need to tell him to leave.'* Jordan kreunt en gaat naar binnen. Terwijl ze binnen met z'n drieën verder ruziën, blijf ik alleen achter op de veranda.

Chrissy is dan al vertrokken in haar auto, dronken. James had me verteld dat Chrissy gek is op de combinatie pillen en alcohol. Eerder die dag had ik gezien hoe ze een zakje wiet verstopte in een pillendoos.

Stanley komt naar buiten, blijft een paar tellen naast me staan, zet dan stevig zijn kaken op elkaar en vertrekt. Een politieauto rijdt net voorbij en slaat de straat in waar Stanley loopt. James kijkt hem triomfantelijk na; hij heeft hem weg kunnen jagen. De hond van James, Luna, rent over de straat, en in

de verte hoor ik het constante gedender van de Amtrack-treinen. Er hangen donderwolken in de lucht, alles voelt plakkerig en zwaar. Ik heb een paar keer een hijs genomen van de joints van James, maar ik voel niks: Amerikaanse wiet. Het getjirp van de kreukels is oorverdovend in de stilte. Het leven in Memphis is als de zware, vochtige lucht. Langzaam, loom, een gewicht dat je overal achtervolgt. Een bedrukte woede en frustratie van mensen, deels overgeleverd aan hun lot onder constante narcose van drugs en alcohol.

Ik moet denken aan *De stille kracht* van Couperus, waar Eva, een van de hoofdpersonen, zich op Java in het oriëntalisme heeft gestort. Misschien wil ik net als Eva mezelf buiten mijn eigen wereld kunnen plaatsen. Grip krijgen op de *deep South*, het categoriseren, op zoek naar de bevestiging van mijn eigen vooroordelen. Na verloop van tijd realiseert Eva zich dat zelfs in Indië, land van mysterie en geheimen, 'alles banaal' is. Ze zoekt de romantiek bij de exotische Indiërs, de onbekende gewoontes, hun rituelen. Uiteindelijk maakt de verveling zich van haar meester, kan ze niet uit de kringen breken waartoe ze behoort. Haar romantische idealen zijn op de werkelijkheid kapotgeslagen. Het is pijnlijk om mijn eigen arrogantie in te zien. De mensen die ik in Memphis heb leren kennen tartten elke stereotypering. Ze zijn gewoon mensen, met al hun stomiteiten, net als ik.

IK ZIT WEER in de Greyhound, deze keer op weg naar Oklahoma City. Binnenin is alles zwart en staal, de airco blaast hard en ik heb het ijskoud. Ik heb mijn vest om mijn benen geslagen.

Naast mij zit een meisje dat met haar tuinbroek, roze t-shirt en roze gympen lijkt op een volwassen kleuter met overgewicht. Boven haar enkel heeft ze een tatoeage met een hart en daaronder een naam die ik niet kan lezen. Haar benen zitten onder de littekens en schaafwonden, alsof ze is losgegaan in de speeltuin. Haar vuilblonde haren draagt ze als een pluim boven op haar hoofd. Ze tettert in de telefoon: *'I ain't cray! I ain't got no money! I have to pay my fines so I dun' go to jail! I'm in Little Rock at two, ya gotta pick me up. Hello? Hello!?'*

Een andere passagier zit kaarsrecht voor zich uit te staren, zijn aktetas met twee handen stevig vasthoudend op zijn schoot. Hij draagt een grijs pak, en

op zijn neus rust een streng montuurtje. Zijn vettige huid glimt. Op zijn borst draagt hij een paarse badge: *'Keep seeking first. God's kingdom.'* Wat een rare zin; 'blijf eerst zoeken.' Zoek, en als je het hebt gevonden, zoek nog steeds. En wat komt er voor en na de zoektocht? Lichte paniek welt in me op. Waar ben ik eigenlijk mee bezig?

Hoe langer de reis duurt, hoe minder ik de romantiek van de Greyhound beleef. Mijn kont doet zeer en ik ga helemaal onderuit, zijwaarts, ondersteboven liggen, maar niets helpt. Het kindje voor mij heeft in zijn broek gepoept en de stank is niet te verdragen.

Via Couchsurfing zocht ik een logeerplek in Oklahoma City en in plaats van een paar nachten een gratis verblijf mag ik een hele maand lang in het huis wonen van Nathan. Ook mag ik zijn auto lenen. En of ik alsjeblieft op zijn honden wil passen.

In het huis zit een andere jongen mij op te wachten, Kevin, om mij de sleutels te overhandigen. Zijn ogen staan op een kiertje. Als hij vraagt hoe mijn reis is geweest en ik 'goed' antwoord, knikt hij langzaam, alsof hij mijn reis probeert te visualiseren. *'Right on.'*

Zijn haar is aan beide kanten van de schedel geschoren, met in het midden een streep haar, als bij een indiaan. Onderuitgezakt zit hij op de bank in

het snikhete en pikkedonkere huis. Tijdens onze small talk over het verschil tussen Amerika en Nederland, verdrinkt er op tv een cartoon-Batman.

In Kevin herken ik meteen de gepijnigde en eenzame *Southern soul* uit het werk van William Faulkner en de films van Wim Wenders. Kevin en ik, ik heb het direct gevoeld, zijn als twee dezelfde verloren zielen die elkaar hebben gevonden op deze wereld. Hij is een beetje als Christmas in *Light in August* van Faulkner. Een buitenstaander, een *wanderer*. Christmas is geboren als een bastaard, achtergelaten bij het weeshuis op kerstnacht, en levenslang worstelt hij met zichzelf en met het bestaan.

Kevin ziet eruit als een *thug* met zijn geschoren hoofd en gezien zijn loomheid is hij vast ook redelijk stoned. Maar ik zie meteen dat Kevin veel meer is dan dat. De lieve blik in zijn ogen, zijn gemak in de omgang, zijn lichaamstaal, de rust die hij uitstraalt.

Hij blijkt te reizen zoals ik reis. Niet van hoogtepunt naar hoogtepunt, niet van Times Square naar Graceland, maar hij doet het rustig aan, een beetje zitten, rondwandelen, nog meer zitten, observeren. Het landschap, de mensen over zich heen laten komen.

Hij vertelt over zijn reis door Peru, hoe hij op een avond moest slapen op het treinstation. Toen hij wakker werd kwam er een oude Inca-vrouw langslopen, die moeizaam een kar vol met lappen voor zich uit duwde. Haar bruine gezicht was diepgegroefd. Het was zo sprekend, en het had hem zo

aangegrepen dat hij eigenlijk verder in Peru niets meer hoefde te zien. Hij was niet eens naar ‘*fuckin’ Machu Picchu*’ geweest.

Kevin heeft een koksopleiding gedaan en stage gelopen bij sterrenrestaurants. Drie jaar geleden is hij bij het wandklimmen neergestort; daarbij brak zijn rug en zijn al zijn dromen om een superchef te worden vervlogen. Hij had al een genetische afwijking aan zijn rug, en in combinatie met deze klap is uren achter elkaar staan, en dus koken, voor hem onmogelijk geworden. Geen enkele verzekeringsmaatschappij wilde hem destijds accepteren vanwege ‘*pre-existing conditions*’, oftewel: die genetische afwijking. Met gespaard geld en geld dat hij van zijn ouders leende heeft hij twee operaties ondergaan. Geld voor een derde was er niet, maar dankzij de invoering van ObamaCare, waardoor ook mensen als Kevin een zorgverzekering kunnen krijgen, zal hij binnenkort opnieuw geopereerd worden. ‘Dat is geweldig,’ zeg ik enthousiast. Maar Kevin was ‘*fuckin’ mad*’, omdat het hem maanden, jaren, van zijn leven heeft gekost. Hij kon niet werken, hij kon niet slapen van de helse pijnen. En zodra ObamaCare was ingevoerd was het binnen een halfuur, gewoon, geregeld. Ook Kevin voelt zich een speelbal van Het Systeem.

Er is een feestje bij Chris, een gezamenlijke vriend van Nathan en Kevin. Iedereen beschouwt me als de *plus one* van Kevin, die zich als een kloek over

mij heeft ontfermd. Hij stelt me aan iedereen voor en zegt dan steeds: *'She just came here, she's just like: "fuck it", and she's going with the flow. That's awesome. Right on.'* Hij zorgt ervoor dat mijn glas nooit leeg is, dat ik geen moment alleen sta.

Chris, Nathan, Kevin en nog wat jongens op dit feestje kennen elkaar al sinds de kleuterschool, en zijn nu allemaal rond de dertig. Ik ben jaloers, ik ken niemand meer uit mijn kleutertijd. Het veilige gevoel om vrienden zo lang in je leven te hebben is mij onbekend. Door het werk van mijn vader zijn we om de zoveel jaar verhuisd naar een ander land, en toen ik het huis uit ging, ben ik blijven zwerven. Bij elkaar heb ik in zeven verschillende landen gewoond en op tien verschillende scholen en universiteiten gezeten. Ik snak ernaar dat het woord 'thuis' ook voor mij een betekenis krijgt: om jaren aaneen terug te kunnen keren naar hetzelfde huis, waar alle zorgen van je af vallen, waar de geuren en geluiden bekend zijn. Ik verlang naar vrienden die niet na een paar jaar worden gereduceerd tot enkel een bestand in mijn contactenlijst.

Kevin, Chris en Nathan zijn *buddies* die gewoon bij elkaar kunnen zijn zonder veel te hoeven zeggen, samen bier drinken, gaan kamperen in de bossen, en als er een probleem is het gewoon droog uitpraten als echte kerels onder elkaar, die elkaar *high fiven* en een klap op de schouders geven, zand erover.

Chris, de man die het feest geeft, zegt dat hij zon-

der Kevin en Nathan de middelbare school niet was doorgekomen. Hij noemt zichzelf 'de ultieme nerd' en ratelt aan één stuk door, gebruikt graag moeilijke woorden. Af en toe laat hij vallen dat hij schrijver zus en zo heeft gelezen. Als ik informeer naar schrijvers uit Oklahoma komt hij met een waslijst, op een toon alsof ik ze allemaal zou moeten kennen. Ik ken er niet één, maar zonder dat te bekennen, zeg ik dat sommige namen me vaag bekend voorkomen. We praten over hiphop, een gedeelde liefde. Hij ratelt verder over de geschiedenis van *samples*, dat Cypress Hill het nummer 'Guns of Brixton' van The Clash heeft gesampled en Tupac in 'California Love' een nummer van Joe Cocker gebruikt. De werelden van punk en hiphop, zegt hij, liggen helemaal niet zo ver uit elkaar. Jongens uit het getto met bandana's om hun hoofd gebruiken de muziek van tengeere, bleke gepiercete Britse hooligans. Hij houdt van West Coast hiphop vanwege de nostalgie die daarbij hoort: de romantiek van Californië. Het ideaal van het strandleven, met je tenen in het zand, nooit slecht weer, altijd met de ramen open rijden. Geen zorgen, *everything is cool*. Het is een plek waarop hij al zijn verlangens en dromen kan projecteren. Californië heeft het voordeel van afstand, en wordt daarom op een voetstuk geplaatst. Het is het tegenovergestelde van de drukkende hitte van Oklahoma en zijn oneindige sleur. Chris ging naar de universiteit in Reno, Nevada, op de grens met Californië. Hij moest naar huis terugkeren om voor zijn ouders te